Samenkörner (Neue Folge 27) 1933

Samariteanul milostiv

> **Luca 10.30-37:** Și Isus, răspunzând, a spus: „Un om cobora de la Ierusalim la Ierihon și a căzut între tâlhari, care l-au dezbrăcat și l-au rănit, și au plecat, lăsându-l pe jumătate mort. Și, din întâmplare, un preot cobora pe drumul acela; și, văzându-l, a trecut înainte pe partea cealaltă. Și tot astfel și un levit, ajungând la locul acela, a venit și a văzut și a trecut înainte pe partea cealaltă. Dar un samaritean care călătorea a venit la el și, văzându-l, i s-a făcut milă. Și s-a apropiat și i-a legat rănile, turnând pe ele untdelemn și vin; și, punându-l pe animalul lui, l-a dus la un han și a îngrijit de el. Și a doua zi dimineața, pe când pleca, scoțând doi dinari, i-a dat hangiului și i-a spus: «Ai grijă de el; și orice vei mai cheltui, eu îți voi da înapoi la întoarcerea mea». Care dintre aceștia trei ți se pare că a fost aproapele celui căzut între tâlhari?" Și el a spus: „Cel care a avut milă de el". Și Isus i-a spus: „Mergi și fă și tu la fel".

«Un om cobora de la Ierusalim la Ierihon» - aceasta înseamnă că el întorcea spatele Ierusalimului, domiciliul lui Dumnezeu pe pământ și, prin urmare, locul binecuvântării, și și-a îndreptat fața spre Ierihon, cetatea blestemului (compară cu Iosua 6.17,26 și 1 Împărați 16.34). Acest bărbat este o imagine atât de fidelă a oricărui om neconvertit, pentru că ei toți se află pe calea cea largă, care duce la pierzare. Fiecare pas pe care ei îl fac înainte pe drumul lor îi aduce mai aproape de locul îngrozitor unde este jale eternă și unde chinul nu se va sfârși niciodată.

Acel om, așa desenează în continuare tabloul din pildă Învățătorul divin, Domnul nostru Isus Însuși, «a căzut între tâlhari, care l-au dezbrăcat și l-au rănit, și au plecat, lăsându-l pe jumătate mort». Deja pe drumul spre Ierihon l-a ajuns soarta sa din urmă pe acest om. Pentru că a-I întoarce spatele lui Dumnezeu nu înseamnă nimic altceva, decât a cădea în mâinile lui satan. Căci cine altcineva decât diavolul l-a biruit pe om și l-a făcut sclavul său? Și ce s-a ales de el sub stăpânirea lui satan? *Dezbrăcat,* adică jefuit de inocența sa, el stă înaintea lui Dumnezeu ca un păcătos gol, *acoperit de răni* - aici putem să ne gândim într-adevăr la păcatele sale roșii ca sângele - și *pe jumătate mort,* pentru că «plata păcatului este moartea».

Un tablou al disperării, dat pradă morții sigure, nefericitul om zace neajutorat și părăsit lângă drum. Să moară el nenorocit aici? Nicio mână salvatoare nu se întinde miloasă spre el?

«Din întâmplare», se spune atunci mai departe, «un preot cobora pe drumul acela ... Și tot astfel și un levit». Dar aceasta nu i-a fost de niciun folos nefericitului om. Amândoi, preotul și levitul, nu aveau nici dorința, nici puterea să dea ajutor într-un asemenea caz deznădăjduit.

Dar apoi a venit «un samaritean». De ce tocmai un samaritean? Păi, cititorule, acel iudeu sărman, căzut pradă morții, sigur că nu putea să constituie o excepție a compatrioților săi, care îi urau și îi disprețuiau pe samariteni, care nu se puteau lăsa văzuți în societatea lor și nu voiau să aibă nimic de-a face cu ei. Prin urmare, el nu avea niciun fel de pretenție la ajutorul samariteanului. Iar dacă acesta l-ar fi lăsat să moară, într-adevăr, el nu meritase nimic mai bun. Dar, nu. «Un samaritean care era în călătorie», - observă că el nu venea «din întâmplare» pe drum, ca preotul și levitul - «a venit la el și, văzându-l, i s-a făcut milă. Și s-a apropiat.» Har și îndurare erau în inima samariteanului.

Într-adevăr, nu este o comparație nepotrivită să ne gândim aici la Dumnezeu,

Pe care dragostea,
Jos la noi, cei rătăciți,
Pe pământ L-a trimis.

O, Tu, Mântuitor preaslăvit, Tu nu ai venit din întâmplare acolo unde zăceam eu, ci *cu intenția* să mă mântuiești! Eu nu aveam niciun drept la Tine. A fost dragoste și îndurare de neînțeles ceea care Te-a trimis aici jos, la mine.

Prietenosul samaritean nu s-a oprit la jumătatea drumului. A venit «la el» și, cuprins de o milă adâncă, s-a ocupat cu mult drag de sărmanul om căzut între tâlhari. El i-a legat rănile sângerânde.

Isaia 53.5 ne spune cum Domnul Isus l-a ajutat pe omul care este - nu pe jumătate *mort* - ci mort în «greșeli și păcate». Pentru aceasta nu era suficient ca El să Se nască în lumea aceasta, și nici ca El «să umble din loc în loc făcând bine și vindecând pe toți cei asupriți de diavolul» (Faptele apostolilor 10.38), nu, ci pentru aceasta era nevoie ca El să fie «străpuns pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea era asupra Lui și prin *rănile Lui* suntem vindecați.» Numai prin aceasta m-a putut El mântui, că El Însuși a mers la lemnul blestemat, că El pe Golgota a devenit locțiitorul meu și a purtat toate păcatele mele și judecata lor. Astfel a turnat el untdelemnul și vinul mântuirii Sale în rănile mele și le-a închis pentru totdeauna; pentru că cine ar putea să deschidă acolo unde a închis El? Dumnezeu spune: «Nicidecum nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor» (Evrei 10.17).

Minunată, etern valabilă mântuire! Nu vrei s-o accepți și tu, dragul meu cititor necunoscut? Tu poate cânți în aceste zile: „O, tu, timp vesel, o, tu, timp fericit al Crăciunului, aducător de har!" Dar dacă timpul trebuie să devină într-adevăr unul fericit pentru tine, atunci trebuie să-ți ocupi locul ca păcătos pierdut înaintea lui Dumnezeu și să te lași mântuit de Cel care a murit și pentru tine la cruce și a fost înviat. Iată, El așteaptă să te mântuiască și o va face în aceeași clipă în care tu I te predai fără rezerve și crezi în El.

Încă un cuvânt. Uneori se aude spunându-se: „Sigur că mi-ar plăcea mult să fiu mântuit, dar mă tem că nu voi rămâne pe calea îngustă". Este aceasta și îngrijorarea ta, cititorule? Atunci fii atent ce ni se arată mai departe în pilda noastră. L-a lăsat samariteanul prietenos iarăși în seama sa pe bietul om, după ce îl pansase grijuliu și îl întremase, ca să-și continue singur drumul, așa de bine sau așa de rău cum ar putea? Nu. «L-a pus pe animalul lui, l-a dus la un han.» El trebuia să plece în ziua următoare. Dar a purtat de grijă în orice fel de protejatul său, a garantat pentru tot ce avea acesta nevoie în timpul absenței sale și i-a *promis că va reveni. Ce ar fi putut să facă mai mult?*

Scumpe Domn Isus! Tu m-ai mântuit și Tu mă păzești și mă îngrijești pe cale și mi-ai dăruit preafericita speranță a revenirii Tale! Tu Te-ai purtat cu mine într-un fel și încă o faci în fiecare zi și o vei face și în viitor, care este absolut vrednic de dragostea și îndurarea Ta!

Este adevărat, bunul samaritean nu voia ca obiectul îndurării sale să trăiască în belșug în timpul absenței sale. De aceea nu i-a lăsat o sumă mare de bani. Dar el a dat destul, doi dinari, iar odată cu cei doi dinari a făcut și promisiunea că va reveni.

Tot așa și Hristos, nu l-a salvat numai de la moarte pe păcătos. Nu, El îi hrănește și îi îngrijește pe mântuiții Săi. El are grijă de ei și îi păzește. El a câștigat pentru ei gloria eternă, în care îi va conduce El personal cândva. Iar în drum spre ea, El poartă de grijă în modul cel mai iubitor de toate nevoile lor, le oferă ce au nevoie și niciodată nu-i va lăsa, nici nu-i va părăsi.

Titlul original: „Der barmherzige Samariter"
din *Samenkörner (Neue Folge 27) 1933,* pag. 322-326.